

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 417/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Fabiánom, Štúrova 20, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/10/2018 z 20. decembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/205/2020 z 31. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka žiada napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zaviazat' ho na úhradu trov konania vo výške 492,31 eur v prospech jej advokáta.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka žalobou z 2. februára 2016, podanou Okresnému súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) žiadala, aby okresný súd určil, že je výlučnou vlastníčkou pozemku v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] po jej starom otcovi a právnom predchodcovi [REDAKOVANÉ]

██████████, ktorý ich mal nadobudnúť ako kupujúci od žalovaných v 1. až 5. rade, ako aj právnych predchodcov žalovaných v 6. až 8. rade pre účely postavenia rodinného domu jeho rodičmi, ktorý následne prenechajú jemu. Právni predchodcovia sťažovateľky rodinný dom spolu s pozemkom dobromyseľne užívali s tým, že im vlastnícky patria. Neskôr jej starý otec zistil, že v katastri nehnuteľností nedošlo k zmene zápisu vlastníckeho práva k spornému pozemku a podľa zápisu nie je jeho výlučným vlastníkom. Ďalej uviedla, že podľa súčasného zápisu v katastri – na základe darovacej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice z 18. júna 2012 – je ona jeho výlučnou vlastníčkou.

4. Počas konania právny zástupca sťažovateľky – stotožniac sa s tvrdením protistrany, že zo strany sťažovateľky nebola preukázaná dobromyseľná držba – predložil súdu návrh na zmenu žaloby o určenie vlastníckeho práva. Navrhol zmenu sporových strán a žiadal, aby súd určil, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi ██████████, a že namiesto pôvodnej žalobkyne – sťažovateľky vstúpia do konania ako žalobcovia zákonní dedičia po poručiteľovi ██████████ v zmysle osvedčenia o dedičstve č. k. 9D/108/2012, Dnot 212/12 z 10. decembra 2012.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 6C/27/2016-145 z 27. júna 2017 zamietol žalobu pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, keďže v danom prípade mali byť žalovaní všetci spoluvlastníci dotknutej nehnuteľnosti, pretože ide o nerozlučné procesné spoločenstvo. Aj keď u niektorých žalovaných sa nepodarilo preukázať, či skutočne došlo k ich úmrtiu pred začatím súdneho konania, súd ďalšie dokazovanie vzhľadom na skutočnosti jednoznačne preukázané o úmrtí žalovaných 1, 2 a 5 nepovažoval za potrebné, pretože ďalšie dokazovanie v tomto smere by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Z uvedených dôvodov zamietol súd aj návrh sťažovateľky na zmenu žaloby o určenie vlastníckeho práva. Nestotožnil sa s tvrdením právneho zástupcu sťažovateľky, že jej tak bude odňatá možnosť konať pred súdom, keďže je jej povinnosťou správne označiť strany sporu. Zároveň o trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Po odvolaní sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom odmietol odvolanie sťažovateľky proti výroku I okresného súdu (výrok I), zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku II týkajúceho sa žalovaných 1, 2, 5 a 6 a konanie proti nim zastavil (výrok II), potvrdil rozsudok okresného súdu v prevyšujúcom rozsahu o zamietnutí žaloby proti žalovaným 3, 4, 7 a 8 (výrok III) a priznal žalovanej 7 proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolania v rozsahu 100 % (výrok IV).

7. Krajský súd uviedol, že ak sťažovateľka poukazovala na nerozhodnutie o jej procesných návrhoch, toto procesné pochybenie nemohlo ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, poukazujúc aj na rozhodovaciu prax dovolacieho i ústavného súdu vo vzťahu k posudzovaniu, či sa strane sporu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (body 43 a 44 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu).

8. Tiež uviedol, že vzhľadom na základné princípy CSP vyjadrené v čl. 2, 5 a 17, t. j. princípu právnej istoty, zjavného zneužitia práva a hospodárnosti konania, okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre posúdenie uplatnenia nároku sťažovateľky o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a uzavrel, že povaha konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyžaduje, aby v čase podania žaloby boli ako strany sporu označení všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti, ktorí majú spôsobilosť byť stranami sporu, správne vyhodnotil dostatočne zistený

skutkový stav a vec správne právne posúdil. Ak v čase podania žaloby niekto zo žalovaných nežil, nie sú splnené hmotnoprávne účinky podania žaloby. Takýto nedostatok nemožno odstrániť ani postupom podľa § 63 CSP. Nedostatok spôsobilosti byť stranou sporu je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, na ktorý musí súd prihliadať v každom štádiu konania a má za následok zastavenie konania (§ 161 ods. 1 a 2 CSP). Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že okresný súd nepostupoval správne, ak zamietol žalobu žalobkyne vo vzťahu ku všetkým žalovaným, pretože z obsahu spisu, t. j. z jednoznačných dôkazov je zrejmé, že žalovaní 1, 2, 5 a 6 už v čase podania žaloby nemali procesnú subjektivitu, pričom okolnosť nedostatku procesnej podmienky je dôvodom na zastavenie konania. Preto v tejto časti rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil.

9. Krajský súd sa stotožnil s okresným súdom, že pri konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je nevyhnutné, aby v čase podania žaloby boli označení ako strany sporu všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti, ktorí majú spôsobilosť byť stranami sporu. Ak spoluvlastník uvedený na liste vlastníctva nemá uvedenú spôsobilosť, je potrebné označiť jeho právnych nástupcov; ak dedičstvo prejednané nebolo, je potrebné najskôr v dedičskom konaní určiť, kto z dedičov prevezme spoluvlastnícky podiel poručiteľa, a následne je možné podať takúto žalobu. S právnymi nástupcami pôvodného spoluvlastníka možno konať, ak došlo k strate spôsobilosti byť stranou sporu po podaní žaloby (ak všetci označení spoluvlastníci v čase podania žaloby mali spôsobilosť byť účastníkmi konania).

10. Rovnako sa stotožnil so závermi okresného súdu, keď zamietol návrh sťažovateľky na zmenu žaloby o určenie vlastníckeho práva, pretože s právnymi nástupcami pôvodného spoluvlastníka možno konať, ak došlo k strate spôsobilosti byť stranou sporu po podaní žaloby (ak všetci označení spoluvlastníci v čase podania žaloby mali spôsobilosť byť účastníkmi konania), pričom v danom prípade bol preukázaný pravý opak. V danom spore ide o nerozlučné spoločenstvo účastníkov, keďže z hmotnoprávnej povahy predmetu konania vyplýva, že nie je možné prejednať vec len voči niektorej zo strán, a práve preto tvoria žalovaní v konaní nerozlučné spoločenstvo. Napokon žalobkyňou určený petit ostal nezmenený, domáha sa výlučného vlastníctva k nehnuteľnostiam, pričom na strane žalovaných by v konaní nevystupovali dotknutí spoluvlastníci podielov.

11. Krajský súd preto potvrdil rozsudok v prevyšujúcom rozsahu zamietnutia žaloby proti žalovaným 3, 4, 7 a 8, keďže z hmotnoprávnej povahy predmetu konania vyplýva, že nie je možné prejednať vec len voči niektorej zo strán, so zreteľom na tento predmet konania. Odmietnutie odvolania sťažovateľky proti rozhodnutiu, ktorým prvostupňový súd zamietol jej návrh na zmenu žaloby, odôvodnil krajský súd ustanovením § 386 písm. c) CSP, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné s odkazom na § 357 CSP. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, tie priznal v rozsahu 100 % žalovanej 7.

12. Krajský súd zdôraznil, že bolo povinnosťou sťažovateľky správne označiť strany sporu, pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy na ich preukázanie (§ 132 a nasl. CSP). Strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení presne a úplne tak, aby ich súd mohol vykonať. Žalobkyňa nepreukázala, že by využila všetky možnosti na zistenie právnych nástupcov po poručiťoch (žalovaných) s tým, že súdy údaje týkajúce sa nesprávne označených žalovaných

považovali za preukázané z verejne prístupného Registra obyvateľov SR, a preto žalobkyni už v čase podania žaloby nič nebránilo správne označiť žalovaných.

13. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP stavala na nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v dôsledku čoho majú byť rozhodnutia oboch nižších súdov nepreskúmateľné. Vytýkala okresnému súdu, že nezisťoval procesnú spôsobilosť u žalovaných 3, 4 a 8. Sťažovateľka je presvedčená, že nebolo možné určiť okruh núteného spoločenstva, preto požiadala súd o súčinnosť. V súvislosti s označenými žalovanými, ktorí zomreli ešte pred podaním žaloby, navrhovala okresnému súdu, aby zastavil konanie voči žalovaným 1 až 3 a 5. Konanie proti žalovaným 1, 2, 5 a 6 zastavil až krajský súd. Okresnému súdu tiež navrhovala, aby pripustil pristúpenie ďalších subjektov na strane žalovaných, pričom o tomto návrhu nebolo rozhodnuté. Rovnako na pojednávaní konanom 27. júna 2017 (vyhlásenie rozsudku, pozn.) podala návrh na zmenu žalobcu a petitu, ktorý bol zamietnutý.

14. Dovolanie bolo napokon odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP) a vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP).

15. Odôvodnenie vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP: „... bolo dostatočne zrejmé, čoho a voči komu sa žalobkyňa (sťažovateľka, pozn. ústavného súdu) domáhala podanou žalobou a akými procesnými nedostatkami sa podaná žaloba navonok vyznačovala. Viacerí z označených žalovaných ešte pred podaním žaloby zomreli, v dôsledku ktorej neodstrániteľnej vady muselo byť v konečnom dôsledku konanie voči nim zastavené (úplnú nápravu tu zjednal až odvolací súd, pozn.)... povaha konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyžadovala, aby v čase podania žaloby boli ako strany sporu označení všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti, ktorá podmienka splnená nebola, prvostupňový súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Návrh žalobkyne na zmenu oboch sporových strán a samotného petitu prvostupňový súd procesne zamietol, s ktorými závermi sa odvolací súd rovnako stotožnil, nakoľko s právnymi nástupcami pôvodného spoluvlastníka možno konať, ak došlo k strate spôsobilosti byť stranou sporu po podaní žaloby (ak všetci označení spoluvlastníci v čase podania žaloby mali spôsobilosť byť účastníkmi konania), pričom v danom prípade bol preukázaný pravý opak... V odôvodnení napadnutého rozsudku sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového rozsudku, zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k (i) procesnému odmietnutiu odvolania žalobkyne voči zamietajúcemu prvostupňovému výroku o návrhu na zmenu žaloby, (ii) potrebe zastavenia konania voči žalovaným 1/, 2/, 5/ a 6/ (čím bol zároveň konvalidovaný nedostatok v postupe súdu prvého stupňa, pozn.) a (iii) potvrdeniu prvostupňového rozsudku vo zvyšku... Postup odvolacieho súdu, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok žalobkyňou označenú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP... nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.“

16. Odôvodnenie vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) CSP: „... Dovolateľka (kvalifikovane zastúpená advokátom, pozn.) v podanom dovolaní (tiež) uviedla, že podáva dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, avšak nad rámec namietaných väd (bod 3.1.) ho nijako

neodôvodnila... preto najvyšší súd uvádza, že okrem formálneho označenia ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalobkyňa v podanom dovolaní neformulovala právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorú mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Ani pri vynaložení zvýšeného úsilia (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd nevedel z takto podaného dovolania zistiť právnu otázku, ktorú dovolateľka namietala, a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP... nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie takéhoto dovolania.“

II.

Argumentácia sťažovateľky

17. Argumentácia sťažovateľky spočíva v tvrdení, že napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a postup súdov nehospodárny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne.

19. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.1. K namietanému porušeniu krajským súdom:

20. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu disponovala sťažovateľka mimoriadnym opravným prostriedkom (dovolaním), ktorý aj využila. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v danom prípade spadalo do právomoci inštančne nadriadeného súdu, teda najvyššieho súdu, ako súdu dovolacieho, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu najvyšším súdom:

21. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

22. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno uviesť, že povaha konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nevyhnutne vyžaduje podanie žaloby voči všetkým spoluvlastníkom nehnuteľnosti, k čomu nedošlo a okresný súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Návrh sťažovateľky na zmenu oboch sporových strán a samotného petitu okresný súd procesne zamietol, s čím sa stotožnil aj krajský súd, pretože s právnymi nástupcami pôvodného spoluvlastníka možno konať, ak došlo k strate spôsobilosti byť stranou sporu po podaní žaloby (ak všetci označení spoluvlastníci v čase podania žaloby mali spôsobilosť byť účastníkmi konania), no v prípade sťažovateľky bol preukázaný pravý opak.

23. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP možno uviesť, že sťažovateľkou nebola jasne zadefinovaná právna otázka, resp. právny problém, ktorého nesprávnym výkladom by sa krajský súd odklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu a najvyššiemu súdu sa ju nepodarilo ani vyvodiť. V tomto prípade tak nemožno vytknúť formalizmus najvyššiemu súdu, keďže zistenie existujúcej judikatúry najvyšším súdom a posúdenie jej prípadnej kolízie sa odvíja od poznania podstaty právnej otázky/problému.

24. Záver, ku ktorému najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľný (arbitráry). Sťažovateľke nebolo znemožnené, aby sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom, no nie v tomto konaní, kde už pri podaní samotnej žaloby boli nesprávne určené strany sporu. Zo strany sťažovateľky je potrebné označenie správnych účastníkov konania tak, aby predovšetkým boli nažive, a ak žaloba je o určenie vlastníckeho práva k celému pozemku, tak musí smerovať proti všetkým spoluvlastníkom. Spoluvlastnícky podiel totiž vymedzuje právo spoluvlastníka k celému pozemku v rozsahu jeho podielu (ideálny podiel). Žalobkyňa správne zvolila určovaciu žalobu, pretože práve tá je určená na zosúladenie skutočného stavu (vrátane skutočného vlastníka) s nesprávnym stavom v evidencii pozemkov (kataster). Dôležité je ale formulovať žalobu proti všetkým pasívne legitimovaným (žijúcim) osobám. Pri pokuse napraviť nesprávne evidované údaje v katastri je to neľahký proces, najmä v dôsledku plynutia času a úmrtia pôvodných spoluvlastníkov. Ak navyše podiely neboli prededené, okruh pasívne

legitimovaných osôb kopíruje počet dedičov, z ktorých niektorí ani nemusia mať záujem o spor, no bez vyrovnania sa s ich ideálnymi podielmi je požiadavka vyslovená všeobecnými súdmi na ich účastníctvo dôležitá. Tu ústavný súd poznamenáva, že na podanie žaloby za stavu, že niektorý podielový spoluvlastník nie je nažive a jeho podiel nebol ešte prejednaný v dedičskom konaní, nie je nevyhnutné čakať za skončením dedičského konania, ale žaloba môže smerovať proti všetkým právnym nástupcom takéhoto (zomrelého) spoluvlastníka. O nedostatkoch žaloby svedčí pokus o jej úpravu a procesné odmietnutie jej zmeny zo strany súdov nevykazuje nedostatky až ústavnoprávneho rozmeru. Výsledok sporu neznamena pre žalobkyňu definitívne uzavretie jej záležitosti ani prekážku rozsúdenej veci. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti jeho napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

25. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nebolo spôsobilé porušiť základné práva a práva sťažovateľky, ktoré označila v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššiemu súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka v texte ústavnej sťažnosti napáda aj postup a rozsudok okresného súdu č. k. 6C/27/2016 z 27. júna 2017, no keďže ústavný súd je viazaný návrhom na rozhodnutie vyjadreným v ústavnej sťažnosti, sťažnosť v tomto smere neposudzoval. Pre úplnosť však podotýka, že ústavnú sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu by musel odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2022

Peter Straka
predseda senátu